

Resyme fra Viggo Klausens tale 25.01.26:

Jesus fikk sterk kritikk av den religiøse eliten for å kalle Gud for pappa. Det gjorde han til Guds sønn. De ville steine ham for blasfemi ([Joh 10.22 ff](#)). Jesus gikk likevel enda lenger og sa at han og Gud var den samme, praktisk talt at han og Faderen var ett og at veien til Faderen går gjennom ham ([Joh 14. 6 og 8ff](#)).

Når han underviser disiplene i bønn oppfordrer han DEM også til å kalle Gud for Far, selv om det ikke gjorde DEM til Gud, men til Guds barn ([Matt 6.9](#)).

Jesus underviser i tillegg om Gud som den gode faren til to ulike sønner ([Luk 15.11](#)). Begge sønnene er høyt elsket av faren, men tar ikke imot fars kjærlighet. Begge forkaster den. Både han som forlot faren og han som ble hjemme. Den forkastelsen er lett å lese av deres gjerninger og holdninger. Lignelsen forteller om Gud som denne faren og sønnene som oss.

Vårt bilde av hvilken far Gud er formes dessverre ikke alltid av Jesu ord. Det formes ofte av vår jordiske far og «kjærlighet» vi ellers møter i verden rundt oss. Kjærlighet vi skal få HVIS.... vi innfrir en del krav. Noen har en far eller foreldre som er slik, noen opplever menigheten slik, noen opplever det slik i arbeidslivet, blant venner osv. Det kan være virkelig vanskelig å tro på- og ta imot en gratis kjærlighet ubetinget, det kan for noen være umulig å tro på noe slikt. Det MÅ være en hake et sted, et krav, en forventning av noe tilbake - for slik er det alltid, noe annet er for godt til å være sant.

Jesus underviser oss like vel om- og viser oss en Gud som er en god far, en tilgivende og raus far som strekker seg langt for oss, for han elsker oss og er drevet av kjærlighet ([Matt 10.29 – 1. Joh 4.14 – 1. Joh 3.1](#)). At Gud er en far som ønsker nærhet og intimitet og til og med har behov for fellesskapet med oss ser vi gjennom hele skriften ([2. Mos 33.18](#)) ([3. Mos 26.11](#)) ([Joh 1.14](#)). Han elsker ikke bare på tross av, men og på grunn av. Han ikke bare elsker meg, men LIKER meg og lengter etter fellesskap med meg!

Jeg velger han ofte like vel bort og han har stilt seg laglig til for hugg når han elsker så nakent. Han vet at han kan fylle ALLE våre behov og lengsler ([Ef 1.23](#)), men vi ser ofte ikke det og fyller oss med alt annet. Ting som ikke er kjærlighet og ekte intimitet. Og våre dype lengsler forblir utilfredsstilt og vi blir såret og sårer andre, og sårer også Guds hjerte.

Vi har hele livet et sterkt behov for bare å være barn og ha et stort fang og sitte på og ha noen sterke armer rundt oss. Pappa-Gud, og ingen andre er det rette fanget å fly til. Han blir ikke svak, syk, fjern og opptatt med noe annet. Han ser lille deg og meg selv om vi ikke alltid representerer et skrikende behov. Han ser- og er opptatt av også de små tingene i livet vårt. Og selvfølgelig også de store.

Når Pappa-Gud kaller til nærhet, bør vi ikke være redde for å gå inn til ham. Han har ikke noe ris bak speilet, han har tvert imot alt vi trenger! Vi trenger å fylles av denne

kjærligheten også for å bli i stand til å elske oss selv og andre. Det sårer også Guds hjerte når vi degraderer oss selv - det er en synd mot Gud og hans ord om oss.

Kom inn i hans nærhet og bli fylt av hans kjærlighet og la alt du er, gjør og sier ha sitt utspring derfra :)

Ikke ta deg sammen, ta imot! ([1. Joh 4.16](#))

Samtalepunkter:

Jeg utelot i talen min sannheten om meg som en synder som trenger omvennelse for ikke å gå fortapt. Det var med hensikt for å få frem at Gud ikke har det på 1. plass i møte med oss. Vi er først og fremst hans elskede barn i hans øyne. Det at vi er fortapte syndere kommer frem uansett i Guds nærhet. Han elsker synden ut av oss og frem i oss, så vi kan frimodig åpne oss helt for ham og se- og tro på nåden mer enn at dom og fortapelse skal ta all oppmerksomheten. **Hva tenker du** om å se dette fra den kanten og hva gjør det med gudsbildet?

Hva tenker du påstanden om at den hjemmeværende sønnen i Jesu lignelse var like lost som han som dro bort og sløste bort arven?

Hva sier uttrykket: «Ikke ta deg sammen, ta imot?» deg?

Hva gjør det med selvbilde å tro på Guds ubetingede kjærlighet?

Jeg nevnte i talen at jeg fikk problemer når Gud kalte meg nær han. Jeg lurte fælt på HVORDAN jeg skulle komme nær han. **Har du noen tanker om hvordan?**

Mvh

Viggo